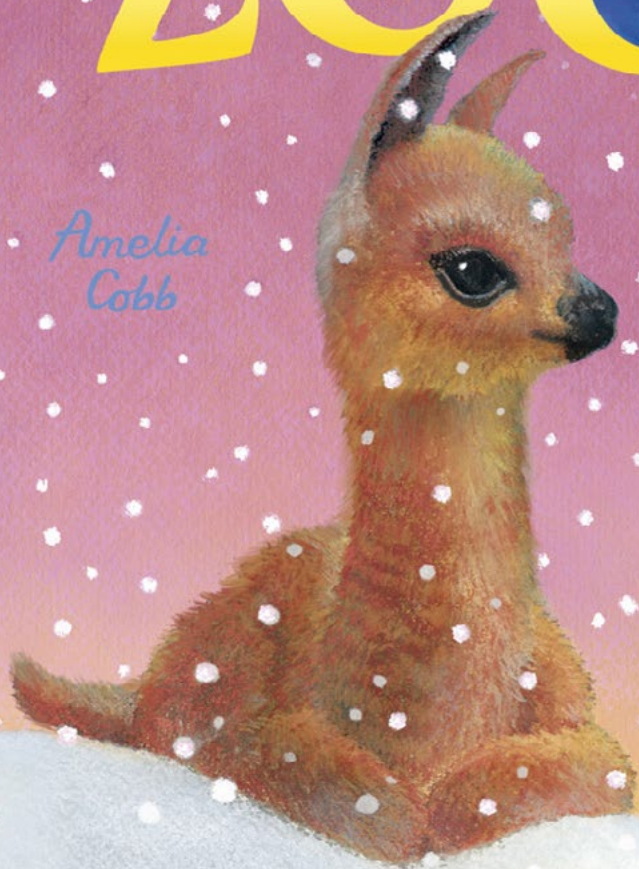

EMA a její kouzelná

ZOO

Amelia
Cobb

FRAGMENT

Roztomilá lama

Ema a její kouzelná zoo Roztomilá lama

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amelia Cobb

Ema a její kouzelná zoo – Roztomilá lama – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ema a její kouzelná ZOO

Prastrýček Horác otevřel dveře
přívěsu a zevnitř vykoukla hla-
vička. Byla světlounce hnědá,
s velkýma tmavohnědýma oči-
ma a dvěma dlouhýma zaoble-
nýmima ušima. „To je lama!“ vy-
křikla Ema.

Ema a její kouzelná
ZOO

Roztomilá
lama

*Amelia
Cobb*

FRAGMENT

Se zvláštním poděkováním Siobhan Curhamové

*Pro Sarah. Díky, že věnuješ Emě
a jejím kamarádům takovou péči.*

Kapitola jedna

Velice vzácní hosté

Ema Parkerová dojedla oběd z krabičky a vyběhla na hřiště.

„Tak co, už padá sníh?“ zavolala její kamarádka Petra.

„Ne!“ povzdychla si Ema. Předpověď počasí tvrdila, že bude celý týden sněžit, ale zatím se neobjevila jediná vločka – i když byla příšerná zima. Ema a její kamarádi se už nemohli dočkat, až si

budou hrát ve sněhu. Ema se přesto měla na co těšit. Dneska odpoledne přijde do školy její prastrýček Horác a bude dětem vyprávět o zvířatech. Blížilo se zimní školní představení a prastrýček Horác souhlasil, že jim s ním letos pomůže.

Emin prastrýček Horác byl slavný badatel, který cestoval po celém světě a zachraňoval ztracená, poraněná či ohrožená zvířata. Potom je přivážel do Záchrané zoo, která jim poskytla nový domov. Ema také bydlela v zoologické zahradě a její maminka Lucy tam pracovala jako veterinářka.

„Je tady šílená zima,“ prohodil Emin kamarád Jeník, když doběhl k holčičkám. „Nezahrajeme si na honěnou, abychom se zahřáli?“

„Dobrý nápad!“ usmála se Ema.

Ale než mohli začít, uslyšela zvuk - klakson, který hrál hudební melodii.

Emě se rozzářily oči. Jenom jediný klakson, který znala, zněl takhle a patřil jejím prastrýčku Horácovi. Otočila se a zadívala se ke školní bráně. Samozřejmě, venku zastavilo jeho třešňově červené auto.

„To je můj prastrýček!“ vykřikla.

„Super auto!“ prohlásila Petra.

Prastrýčkovo auto byl kabriolet, což znamenalo, že se u něj dala stáhnout střecha. Ale dneska stažená nebyla, protože byla příliš velká zima. Když Ema za vozem spatřila dřevěný přívěs, ucítila v břiše motýlky. V tom přívěsu prastrýček Horác obvykle přepravoval zvířata. Copak s sebou přivezl nějaké zvíře do *školy*?

„Pojďte, půjdeme se přivítat,“ pobídla Ema kamarády a společně se rozběhli k bráně.

Když školník bránu otevřel, prastrýček Horác vjel dovnitř a zaparkoval u hřiště.

„Emo, drahoušku!“ vykřikl, jakmile vystoupil z auta. „Tak moc rád tě vidím. Brrrr, to je ale zima!“

„Taky tě hrozně ráda vidím,“ vyhrkla Ema a objala ho. Potom uslyšela z přívěsu zvláštní mekání.

„Co máš v tom přívěsu?“ zeptala se.

„Vzácného hosta,“ odpověděl prastrýček Horác a v očích mu zajiskřilo. „Právě jsem ji vyzvedl, a tak mě napadlo, že ji sem přivezu, aby o nic nepřišla!“

„Myslela jsem, že *ty* jsi vzácný host.“ Ema se zasmála.

„No, to jsem.“ Prastrýček Horác se usmál. „Ale tenhle host je ještě o něco vzácnější!“

Jemné mekání z přívěsu zesílilo. Emě pracoval mozek na plné obrátky, jak se snažila uhodnout, co by v něm mohlo být.

„Jsem zvědavá, co to je,“ prohodila Emina kamarádka Nikola.

„Možná je to tygr,“ prohlásila Petra s vykulenýma očima.

„Toho by tvůj prastrýček do školy nevezal, že ne?“ vyhrkl Jeník nervózně.

Ema se rozesmála a zavrtěla hlavou.

V tu chvíli k nim dorazila jejich učitelka, slečna Hawkinsová.

„Pane Higgins, velice mě těší! Vítejte ve škole. Děti se na vaši návštěvu moc těšily.“

„Děkuju, slečno Hawkinsová. Taky se jich už nemůžu dočkat,“ odpověděl prastrýček Horác.

Zvuk z přívěsu ještě zesílil. Kolem auta se začalo sbíhat čím dál víc dětí.

„Proboha, co tam máte?“ zeptala se slečna Hawkinsová.

Prastrýček Horác se pobaveně zasmál. „Napovím vám. Tohle zvíře má velice hebkou srst.“

„Je to ovečka?“ zeptal se ho Jeník s úlevou.

Ema zavrtěla hlavou. „Ještě nikdy jsem neslyšela, aby ovce vydávaly tyhle zvuky!“

Prastrýček Horác se naklonil do auta a z přihrádky v palubní desce vytáhl klíč. „Dám vám další nápovědu. Náš vzácný host je jedním z nejlepších horolezců

ve zvířecí říši. Dokáže běhat i po těch nejskalnatějších a nejzasněženějších horách.“

Emu si lámala hlavu a snažila se vymyslet, co by to mohlo být. „Je to horská koza?“

Prastrýček Horác zavrtěl hlavou. Došel s klíčem k přívěsu a odemkl dveře. „Jste připravení?“

„Ano!“ zvolaly děti sborově, až na Jeníka, který stále vypadal trošičku nervózně.

Prastrýček Horác otevřel dveře přívěsu a zevnitř vykoukla hlavička. Byla světlounce hnědá, s velkýma tmavohnědýma očima a dvěma dlouhýma zaoblenýma ušima.

„To je lama!“ vykřikla Ema.

„Správně,“ přisvědčil prastrýček Horác.

Lama vylezla z přívěsu a zvědavě se rozhlédla. Její zlatohnědá srst byla tak hebká a nadýchaná, že ji Ema okamžitě zatoužila pohládit.

„Jé, ta je roztomilá!“ vyhrkla Petra.

Malá lama se podívala na děti shromážděné kolem a opět zamekala.

„Myslíte, že nás zdraví?“ zeptala se Nikola.

Ema přikývla. Ale *nemyslela* si, že je lama zdraví, ona to *věděla*! Ema měla zvláštní tajemství, o kterém nikdo, dokonce ani prastrýček Horác, nevěděl.

Uměla mluvit se zvířaty a rozuměla, co říkají.

„Ahoj,“ řekla a podrbala malou lamu pod bradou.

Lama se jí přitulila k ruce a pak do ní začala lehce šťouchat hlavou.

„Co to dělá?“ rozesmála se Petra, když lama začala šťouchat i do ní.

„Zdraví vás a snaží se vás sehnat do houfu,“ vysvětlil prastrýček Horác se smíchem. „Lamy jsou velice společenské. Farmáři je často používají k tomu, aby se jim staraly o ostatní zvířata, třeba o ovce nebo kozy.“

„Nepůjdeme dovnitř, kde je tepleji?“ navrhla slečna Hawkinsová.

„Jo, té chudince lamě musí být strašná zima.“ Nikola si přetáhla přes uši pletenou čepici.

„Ach, jí to nevadí,“ namítl prastrýček Horác. „Lamy žijí v jihoamerických horách. Jsou na chlad zvyklé. Ale já

v horách nežiju
a moc rád bych šel
do tepla.“ Zamnul
si ruce o sebe,
aby se zahřál.

Vtom se
ozvalo hlasité
zaskřehotání
a z auta vyletěl
Kiki, nádherný ara
hyacintový, a uvelebil se
prastrýčkovi na rameni.
Ani on neměl rád zimu!

„Tak pojďme,“ pobídla je
slečna Hawkinsová. „Udělám vám čaj.“

„Báječné!“ Prastrýček Horác vytáhl
z kapsy vodítko a připnul ho lamě kolem
krku. Potom ho podal Emě. „Mohla bys ji
na chvílku podržet, Emo? Musím si ještě
něco vzít.“

„Jasně.“ Ema byla velice pyšná, když
pevně držela vodítko. Až vyroste, chtěla